

Rellotge de sol de Can Camproca

Caldes de Montbui

Ubicació

Comarca: Vallès Oriental
Lloc/Adreça: Carretera vella de Palau-solità i Plegamans, núm. 39
Alçada: 191

Coordenades:

Latitud: 41.6187
Longitud: 2.16736
UTM Est (X): 430632
UTM Nord (Y): 4607777

Classificació

Número de fitxa: 08033-326
Àmbit: Patrimoni immoble
Tipologia: Element arquitectònic
Estil / època: Contemporani
Segle: XIX
Estat de conservació: Regular
Protecció: Inexistent
Accés: Fàcil
Ús actual: Ornamental
Titularitat: Privada
Titular: Ref. cad.: 001600DG30G036

Fitxes associades:

[Can Camproca](#)

Autoria de la fitxa: Laura Bosch Martínez
Data de registre de la fitxa: dt., 16/12/2008 - 01:00

Descripció

Relloige de sol, del tipus vertical declinant. Està fet amb arrebossat de sorra i calç (una mica més fosc que la resta de la façana), sobresortint de 3 a 4 mil·límetres de la resta d'arrebossat. S'observen restes de policromia blanca i blau fosc, negre, a la part de dalt del rellotge, en forma de barret. Ja no es veuen les xifres però sí que encara té les línies horàries. El gnòmon de vareta és de ferro i es troba orientat a migdia.

Història

Segons el masover de la casa, Sr. Joaquim Vilà, el rellotge de sol és originari de la casa, però no s'ha restaurat mai.

Va ser al llarg dels segles XVI i XVII quan s'emparellaren la gnomònica, art de fer els rellotges de sol, i el gran esclat de la tècnica constructora. Durant aquells segles es construïren majestuosos palaus i immenses esglésies on s'hi bastiren, bé pintats, esgrafiats o amb qualsevol altra tècnica, uns rellotges de sol també tan desmesurats que molts d'ells voltaven la trentena de metres.

Un cop superada l'etapa en què fer un rellotge de sol era un art obscur ple de misteris i de coneixements difícils, amb la il·lustració es popularitza la tècnica i sorgeix l'ofici de quadranter. Es comencen a fer rellotges de sol de totes menes i en tots els materials possibles. Dels tallers d'aquests artesans en sortiren veritables peces de luxe, rellotges portàtils d'or o argent de tan bella factura que esdevingueren gairebé més purament objectes de plaer estètic que instruments dels quals se'n fes un ús pràctic.

Cap a mitjans del segle XVI sorgeixen els primers rellotges mecànics, gairebé com un divertiment de serraller que, de bon començament ja només avançaven... una hora diària. És al llarg del XVII quan es van perfeccionant aquests enginys, i mica en mica, van aconseguint un funcionament més acurat.

Tanmateix el rellotge de sol, en plena eufòria, seguia mantenint-se al lloc d'honor per dues raons: la primera era l'alt preu dels nous aparells i l'altra era que aquests nous competidors no acabaven d'anar del tot bé.

Tothom qui s'havia comprat un rellotge mecànic, procurava tenir-ne un de sol a alguna paret de casa seva per tal d'anar posant el primer a l'hora. Cap a mitjans del segle XVIII, però, els rellotges mecànics assoliren un alt grau de perfecció i el problema era de fer-los casar amb el Sol que, com sabeu, no és pas uniforme al llarg de l'any. La inconstància del sol, l'acceleració del ritme de vida, i la proliferació de l'enllumenat i de la vida nocturna, feren que mica en mica el rellotge mecànic anés arraconant els quadrants solars.

Bibliografia

MOREU-REY,E. (1962). La rodalia de Caldes de Montbui. Repertori històric de noms de lloc i de persona. Editorial Teide. Barcelona.

